

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιεγέλασαν, δὲν ἔσκωψαν, ὁ μὴ ἐμπαιχθεὶς, ἀγλεύαστος ἐνθ' ἄν. : Δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο ἀπεριγέλαστο Ἀθῆν. || Παροιμ. Ποῖός γάμος ἄκλαντος καὶ ποῖο λείψαν' ἀπερ'έλαστο ; (καὶ κατὰ τὸν γάμον συμβαίνουν ἀτυχήματα προκαλοῦντα θρήνους καὶ κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νεκροῦ ἢ τὴν κηδείαν συμβαίνουν ἀστεῖά τινα προκαλοῦντα γέλωτα) Δημοτσαν. Συνών. ἀκοροῖδευτος, ἀπερίπαιχτος.

ἀπερίγραφτος ἐπίθ. λόγ. ἑνιαχ. ἀπερίγραφος Ἀθῆν. (παλαιότη.) — Ἀρχ. Μακρυγ. 2, 154

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπερίγραπτος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιγραφῇ, ὁ ἀνώτερος περιγραφῆς, ἀσύγκριτος, ὑπέροχος : Ἔχουν τὰ μάτια τῆς λάμψης ἀπερίγραφη Ἀθῆν. Ἀπερίγραφη γενναιότητα Ἀρχ. Μακρυγ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Πότε θὰ ῥθῇ ἐκεῖν' ἡ ὥρα, | ἡ ἀπερίγραφη στιγμή
ποῦ θὰ βάλουμε στεφάνι | 'ς τὴν ὥραιά μας κεφαλὴ
Ζάκ.

ἀπερίεργα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπερίεργα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπερίεργος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ματαίως : Ἀπερίεργα ἔξεξες τὸν βοῦν.

***ἀπερινεάζω**, 'μπερ'νεάζω Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἐρινεάζω.

Βάλλω ἐρινεοὺς εἰς ἡμέρον συκὴν διὰ νὰ μὴ ἀπορρέῃ ὁ καρπός : Νὰ μᾶς δώσετε κάμμιὰ πενηνταρξὰ ῥ'τοὶ νὰ 'μπερ'νεάσωμε τὰ σῦκα μας.

ἀπερίπαιχτος ἐπίθ. λόγ. ἑνιαχ.

Ὁ μὴ περιπαχθεὶς, ὁ μὴ ἐμπαιχθεὶς. Συνών. ἀκοροῖδευτος, ἀπεριγέλαστος.

ἀπεριποίητος ἐπίθ. σύννηθ. ἀπεριποίητος Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπιρποίητος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπεριποίητος.

1) Ὁ μὴ τυχὼν περιποίησεως ἢ ὁ μὴ περιποιούμενος ἑαυτόν, ἡμελημένος σύννηθ. : Ἀπεριποίητος ἄρρωστος - ἀπεριποίητη γυναῖκα. Ἀπεριποίητο περιβόλι - σπίτι - χτήμα. Ἀπεριποίητο ντύσιμο σύννηθ. Τὸ κηπάρι ἀγρίεψε τόσα χρόνια ἀπεριποίητο Παξ. 2) Ὁ μὴ τυχὼν φιλόφρονος ξενίας, περιποιήσεων σύννηθ. : Ἀφῆσε τὸν ξένο ἀπεριποίητο.

ἀπεριποίησις ἡ, Λεξ. Δημοτρη. ἀπεριποίησις Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπεριποίητος.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀπεριποίητος ἐνθ' ἄν. : Καὶ τὴν ἀμολυσὰ τὴν παίρνει γι' ἀπεριποίησις ἡ γυναῖκα καὶ τὴ μεγάλη φύλαξι γιὰ καταφρόνιο Ἰόνιοι Νῆσ.

ἀπερπάτητος ἐπίθ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἄ. ἀπρπάτ'τους Μακεδ. ἀπερπάτητος Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπρπάτ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπορπάτητος Α.Κρήτ. ἀπορπάτητος Α.Κρήτ. ἀπουρπάτ'τους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περπατητός <περπατῶ. Ὁ τύπ. ἀπορπάτητος καὶ παρὰ Σομ.

1) Παθ. ὁ μὴ περιπατηθεὶς, ὁ μὴ διαβαθεὶς, ἄβατος ἐνθ' ἄν. : Χωράφι ἀπερπάτητο Τριφυλ. Ἐχάλασε ἡ σιρᾶτα κ' ἐγίνηκε ἀπορπάτητο Α.Κρήτ. Οὐ κάμπους εἶν' ἀπρπάτ'τους Αἰτωλ. Ἀ'βάδ' ἀπρπάτ'τον αὐτόθ. Τόπου δὲν ἄφ'κα ἀπρπάτ'τον Μακεδ. β) Ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμελείας, ἐπὶ κτήματος Πελοπν. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἡ μερξὰ αὐτὴ τῆς σταφίδας εἶναι ἀπερπάτητη (δὲν τὴν διηλθον οἱ τρυγῶντες ἐργάται) Αἰτωλ. Τό'χον ἀπρπάτ'τον τ' ἀμπέλ' αὐτόθ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ Α.Κρήτ. Πελοπν.

(Τριφυλ.) : Παιδὶ ἀπερπάτητο (ἐπὶ νηπίου) Τριφυλ. Ἀπορπάτητο κωπέλλι Α.Κρήτ.

***ἀπερπάτιστατος** ἐπίθ. ἀπορπάτιστατος Πόντ. (Κερασ.) ἀπορπάτιστατος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περπατιστός <περπατίζω.

Ὁ μὴ ἀχθεὶς εἰς περίπατον : Ἐφέκες τὸ παιδὶν ἀπορπάτιστατον.

ἀπέσω ἐπίρρ. Ἰκαρ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) Χίος (Λιθ. κ. ἄ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀπέσ-σω Ἰκαρ. ἀπ-πέσ-σω Κύπρ. ἀπέσου Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀπέσ' Καπ. (Μισθ. Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀμπέσ' Πόντ. (Ὁφ.) ταπέσου Πόντ. (Οἶν.) ἀπέσα Πόντ. (Ὁφ.) ἀπισουσιὰς Σάμ. ἀπέσιον Καπ. (Σίλ. Συνασσ.) ἀπόσου Καλαβρ. πέσω (Φάρας. κ. ἄ.) βέσω Καπ. (Σίλατ.) πέσου Καπ. (Ἀφσάρ. Φάρας. κ. ἄ.) πέσ' Πόντ. (Χαλδ.) πόσ-σω Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπέσω. Ὁ τύπ. ἀπ-πέσ-σω καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 218 (ἐκδ. RDawkins) «ἐστρέψαν τῆς ὅτι τῆς ἐπῆραν ἀπ-πέσ-σω τῆς». Ὁ τύπ. ἀπόσου κατ' ἀναλογ. τῶν ἐπιρρ. αὐτοῦ, ποῦ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 309. Ὁ τύπ. ἀπισουσιὰς ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπεσωσιὰς ἐκ παρεκτάσεως ἀναλογικῆς κατὰ τὸ ἀνισωσιὰς, διχωσιὰς κττ.

Α) Τοπικῶς 1) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐνδοθεν, ἀπομέσα Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) Χίος : Φρ. πόσ-σω μου - σου κττ. (ἀπὸ τὸ σπίτι μου - σου) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. Τώρα ἤρτες πόσ-σω σου (τώρα ἤλθες ὅθεν ἔπρεπε νὰ ἔλθης, ὁρῶνς εἰτε) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἐξέβην πόσ-σω του κρυφὰ τὸ ἐπῆεν 'ς τὸν δεσπότην αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 366 (ἐκδ. RDawkins) «οὐδὲ ἀπ-πέσ-σω ἐβγαίν-ναν ἔξω». Συνών. ἀπαπέσω 1, ἀπαπέσω θ' ἰ. β) Ἐκ μεσογειοτέρου μέρους Χίος : Ἐρχομαι ἀπέσω. γ) Ἀπὸ μακρὰν Χίος. 2) Ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ἐντὸς Καπ. (Σίλ. Συνασσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Ἐλα - ἔμπα ἀπέσ' Χαλδ. Ἀπέσου ἔλα, λέγω σε Οἶν. Δέβ' ἀπέσ' 'ς σ' ὁσπίτ' (πήγαινε μέσα 'ς τὸ σπίτι) Χαλδ. Θρύμματα πολλὰ ἐσέγκες 'ς σὸ φαγεῖν ἀπέσ' (ἐρριψες πολλὰ θρύμματα μέσα 'ς τὸ φαεῖ) Κοτύωρ. || Φρ. Βάλλω ἀπέσ' (φυλακίζω) Τραπ. Ἐπῆρην ἀτον ἀπέσ' (ἐδέχθη τὸν γαμβρὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὡς ἐσώ-γαμβρον) Κερασ. Ἐσῆβην ἀπέσ' (κατενόησε) Πόντ. || Ἄσμ.

Ἀνοιξε, Μαροῦ μ', ἀνοιξε, πᾶρ τὸν ξένον ἀπέσω Καπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἐρωτοπαίγν. στ. 578 (ἐκδ. Hesselting - Pernot σ. 48) «ὅτι ἐσέβην ἡ ἀγάπη σου ἀπέσω 'ς τὴν καρδιά μου». Συνών. μέσα. β) Πρὸς μεσογειότερον μέρος Χίος : Πήγαινε ἀπέσω. Ἀπέσω ἔγκαψεν (ἔκαψε μεσογειότερον). Συνών. ἀπαπέσω 2. 3) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐνδον, μέσα Ἰκαρ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ. Σίλ. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φάρας. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ. Λάουνδ. : Ποῦ ἦσαν ; — Ἀπέσω Χίος Τὸ πεθυμᾷ ἡ ψυχὴ μου ἀπέσω Κρήτ. Ἀπέσ' 'ς σὸ κεπὶν - 'ς σ' ὁσπίτ' - 'ς σὸ σκολεῖον Χαλδ. Ἀπέσ' 'ς σὴν κοιλία μ' - 'ς σὸ νερόν αὐτόθ. Ἀπέσ' 'ς σὴν ἐμιθέα (μέσα εἰς τὴν μέσην) Ὁφ. Ἀκεῖ ἀπέσ' ἔτον (ἐκεῖ μέσα ἦτο) Κοτύωρ. Κεῖνος ὁ γιὰρς μου ἀπ-πέσ-σω δούλευκεν τὸ ἐγὼ ἐθάγκον τὸ ἐν' γιὰμ-μένος (γιαρς = πληγὴ) Κύπρ. Ἦσαντε πέσου οἱ τζιράχοι (μαθηταὶ) Καπ. Τερεῖ 'ς ἔσαν δάσος ἀπέσ' 'ς σὴν μέσην φωτιά (βλέπει 'ς τὴ μέση τοῦ δάσους φωτιά. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. Ἀδελφὸ μ' ἀπέσ'

